

min Haand. Det er et Telegram fra 377 indfødte Købmænd — merchands; det vil sige større handlende — shopkeepers; det vil sige smaa handlende — Skatteydere og smaa farmers — altsaa sandsynligvis smaa Landmænd — som appellere til Landstinget, idet de sige, at det er en absolut Nødvendighed saa hurtig som muligt at ratificere denne Traktat, idet Udsættelse betyder, hvad de kalde immediate ruin, det vil sige uopholdelig Ruin. Det er et Stykke Virkelighed. Jeg tillægger det ikke større Betydning end den, det har. Det er underskrevet af 4 Herrer, som jeg ikke har den Ære at kende, og jeg ved heller ikke, hvorledes det er kommet frem, eller hvad det egentlig betyder.

Med Hensyn til den Afstemning, som Flertallet foreslaar, maa jeg maaske tillade mig at minde det høje Landsting om min egen Stilling i saa Henseende. Det har glædet mig særdeles at høre gentagne Gange, at der ikke er Politik i denne Sag, men at den bliver behandlet aldeles objektivt. Jeg har egentlig intet Øjeblik, eller rettere sagt kun temmelig faa Øjeblikke tvivlet derom. Men ifald det nu er saaledes, er Meningen jo den, at Ministeriet, og navnlig jeg som Udenrigsminister, skal være Mægler mellem de to Ting, søge at bringe deres Anskuelser saa nær sammen, at vi endelig kunne faa en Afslutning paa dette Anliggende saa snart som muligt. Det skal jeg ogsaa være ganske villig til. Der er vel ingen, der skjuler for sig selv, at det er et meget vanskeligt Hver, thi Anskuelserne gaa jo særdeles vidt fra hinanden. Det foreligger klart for enhver, at i Folketinget er der en meget stærk Stemning mod enhver Afstemning. Jeg tillod mig før at bruge Ordet Plebiscit, ikke fordi jeg vilde vise mit Kendskab til fremmede Sprog, men nærmest fordi jeg vilde undgaa den underlige Sammenstilling af „Afstemning“ og „Stemning“; det kommer saa underlig forkert, det har nærmest en komisk Klang. Det har det ogsaa i Flertallets Udtryk, idet det hedder, at *Afstemningen* skal vise utvivlsom *Stemning*. Derfor brugte jeg Ordet Plebiscit for at betegne en Afstemning, idet min Mening var, at jeg ogsaa betragtede de til Kolonialraadet valgberettigede Vælgeres Udtalelser som noget, der i videre Forstand faldt ind under Plebiscit. Men idet min Stilling er saaledes, at jeg skal søge at mægle mellem Tingene og skaffe et fælles Resultat, maa jeg erkende, at det vil jo falde uhyre vanskeligt overhovedet at faa Folketinget til at gaa ind paa nogen som helst Afstem-

ning, og det er mig til Dato fuldstændig ukendt, hvorledes Folketinget vil modtage et Forslag eller en Tale angaaende at gøre Traktatens Vedtagelse betinget af en Afstemning. Hvad man vil sige i den Henseende, er mig ganske ukendt, og det er mig ogsaa ukendt, om det mulig skulde være saaledes, at man i Folketinget, naar der bliver Tale om en Afstemning, vil ræsonnere som saa: ja, skulle vi have Afstemning, lad os saa faa den Afstemning, som er mindst besværlig, den, som er hurtigst færdig, og det vil være den af Landstingets Flertal foreslaaede. Men det er ogsaa muligt — jeg ved det ikke —, at man vil ræsonnere saaledes: naar vi skulle have en Afstemning, saa lad os faa en Afstemning, der er indrettet efter de rette demokratiske Principper. Det blev saa en saadan Afstemning, som er foreslaaet af Mindretallet paa de 9—10 Medlemmer. Hvad mig selv angaar, da skal jeg, hvis der skulde vise sig Stemning i Folketinget for Afstemning overensstemmende med Flertallet her i Landstinget, ingenlunde modsætte mig den, og jeg skal bøje mig, men at tilraade den eller anbefale den, det er mig ganske umuligt. Jeg har fra først af haft store Betænkeligheder ved den, og jeg maa sige, at disse Betænkeligheder ere voksede under de nuværende Forhandlinger. Det forekommer mig, at den Afstemning, som det ærede Flertal her i Landstinget stiller i Udsigt, bliver efterhaanden næsten umulig. Jeg har anset det for underligt, at denne Afstemning skulde ske „under øverste Ledelse af en af Hans Majestæt Kongen særlig i dette Øjemed herfra udsendt Myndighed“. Jeg forstaaer ikke ret, hvad en herfra udsendt Myndighed skal til for at lade de Par Mennesker stemme, det er kun 366, som tillige ere vant til at stemme. Jeg synes, det er ganske underligt, at man skulde have et saa stort Apparat dertil. Men under Forhandlingerne i Dag ere mine Betænkeligheder paa dette Punkt rigtignok stegne i allerhøjeste Grad. Det viser sig nemlig, at en Mand, som er stemt for Salget, kan ikke bruges som den Myndighed, der skal sendes ud, for han er partisk. Det er mig ifølge Logikkens Regler klart, at en Mand, der er mod Salget, kan heller ikke bruges. Det vil gaa, ligesom naar man i Amerika skal sammensætte en Jury i en Mordsag, hvortil man ikke maa tage Folk, der have dannet sig en Mening om Sagen, man maa ikke en Gang have læst i Aviserne om Sagen. Jeg ved ikke, om Me-